

www.omkonst.com:

Den vitglödgade svärtans tröstande roll

Tilda Lovell: Bone Black, Vanna Bowles: Surrender, Lars Bohman Gallery, Stockholm, 1/3 – 30/3 2014

Text: Leif Mattsson

© Tilda Lovell

© Vanna Bowles

Olikheterna är också det som förenar. I ena fallet en vandring i dödens spår; tjärsvart och kranievitt är förgänglighetens färger. I det andra fallet lidande och väntan; blygrått och sjukhusvitt är förtröstans kolorit.

Tilda Lovells avdelning vilar i ett majestätiskt dunkel, endast de nakna trädgrenarna, djurskeletten och "demonerna" förmår reflektera en strimma av ljus till det i övrigt nedsläckta rummet. Ett efterlivets alfabet formas – synonymer för det utsläckta.

Men här finns också en svart och befriande humor, ett dröjande vid komiska poängar. I samlarens verkstad exempelvis ("The keepers tools") har ben, pinnar, trädgårdsredskap och diverse "vrakgods" prydligt sorterats enligt omöjlighetens självklara princip. Den lovellska metoden är intrikat, detta att sammanföra ting som utseendemässigt hör ihop men som är varandras associativa motpoler. Därigenom skapas både ett förfrämmande och ett leendets igenkännande – en tillämpning av Sjklovskijs tes om synlighet genom främmandegörande.

Men i Tilda Lovells fall känns det aldrig som någon tilltvingad, teoretisk överbyggnad. Det är snarare hennes naturliga sätt att bildmässigt reflektera över tingen, varat och icke-varat. Och denna gång på ett betydligt mer rumsligt totalomslutande sätt än tidigare.

Vanna Bowles skulpturala utväxter och tillägg till de tvådimensionella ytorna skapar en blickens ovisshet. Vilande i det lugn som de frusna ögonblicken skänker (i de avtecknade fotografierna) kan betraktaren väl fördrå att kroppsdelar som armar och händer tar formen av växter, grenar och blad. Som om själva urformen för liv tagit ett kliv ut i rummet. Men dessa livsformer har en formellt likartad stramhet som teckningarna, och blir därför inte livets naturliga förlängning i en yttre värld. De blir snarare efterlivets tecken, det som återstår när lidandet i berättelserna upphört genom utslöckande eller tillfrisknande.

I Vanna Bowles avdelning är det vitgråa ljuset utan emfaser; skuggorna är ljusa och grå. Men bilderna bär ett mörker, en logisk konsekvens som inte självklart leder till ett lyckligt slut – men möjligen till en försoning inför livets temporala begränsning.

© Tilda Lovell

© Vanna Bowles

© Tilda Lovell